

Balıkesirde Bir Kadın 17

– çitlembik · 23 Ocak 2025

23 Ocak 2025

BALIKESİR'DE BİR KADIN 17

Çekirge Zihni ve İnsan Acısının Yaratıcılığı

İtiraf etmeliyim ki, bugün zihnim bir çekirge gibi oradan oraya sıçırıyor. Düşüncelerim arasında düzen kurmak zor, ama küçük notlar tutmak beni bir nebze sakinleştiriyor. Hayatın içindeki her ayrıntı sanki beni çağırıyor; bir fikirden diğerine geçmek bir yandan yorucu, bir yandan ilham verici.

Bugün bu düşünce akışında neler keşfedeceğim acaba?

Friedrich Nietzsche'nin dediği gibi: "İnsan o kadar acı çekti ki, gülmeyi yaratmak zorunda kaldı." Ne kadar derin bir hakikat gizli bu sözde... Acılar içinde kıvranan bir insanın, bir toplumun, o karanlıkta bir ışık bulmaya çalışması gibi, gülmek de bir tür kurtuluş değil mi?

Ekranlarda dönüp duran acı haber yeniden yakıp yıkıyor içimi: "Bolu Kartalkaya Kayak Merkezi'nde yer alan otelde çıkan yangın faciaya dönüştü." Çıldırılmamak için gülümsüyorum sadece ve sokağa atıyorum kendimi. Derin derin nefes alıyorum. O dumanların, o alevin içindeki çaresizliğin izini nasıl üstümden

atabilirim bilmiyorum.

Zaten çıldırmamak için sarılmamış mıydım kâğıda ve kaleme?

Gözyaşlarımla nice savaşlar atlattım ve bunu kaçınıcı kez fark ettiğimi ben bile hatırlamıyorum. Yine bir yerlerde okudum, kim bilir nerede? Michael Brown ne diyor? "İyi hissetmeye çalışmayın, hissetmekle iyileşin," diyor. Haklı olduğunu düşünüyorum.

Ne rota belirlemeye hâlim var ne de düşünmeye... Yaşadığım duygusal gelgitleri ağır bir yük gibi taşıırken yürümek bir nebze sakinleştirir belki de.

Ve yürüdüm... İnsanların en kalabalık olduğu yere.

Ne garip, değil mi? Kendi duygularımızın ağırlığını taşıırken kalabalığın içine karışmak, bir yandan bir sığınak, bir yandan da bir meydan okuma. İnsan sesleri, gülüşler, koşuşturmalar... Herkesin bir yerlere yetişme telaşı içinde olduğunu izlerken insan kendi içindeki yalnızlıkla yüzleşiyor gibi hisseder bazen. Peki ya o kalabalık, zihnimdeki yükleri biraz olsun dağıtabildi mi, yoksa daha da mı ağırlaştırdı?

Kendi içimdeki hesaplaşmaları ve soruları bir kenara koymalıyım artık. Sadece gevşemeliyim, biraz mutluluk katmalıyım; tıpkı bir tutam tuz gibi. Çinli filozof Lin Yutang'ın dediği gibi: "Mutluluk, neşe veren küçük şeylere değer vermekten geçer."

Arada iyi hissetmek, mutlu olmak, kakhaha atmak da normal. Öbür türlü zaten yaşayamayız. O yüzden arkadaşarımla birlikte bir kahve içimlik buluşacağız...

H. Çiğdem Deniz